

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

ไม่อยากตาย

ก่อนจึ่งหัน

พอพูดถึงเรื่องโทรศัพท์นี่กระเทือนหัวใจมากนะพูดจริงๆ นี่ตัวทำลายพระเถระในวัดแหลทุกมดเลย โทรศัพท์มือถือเป็นเพชรฆาตเบอร์หนึ่ง เริ่มมาตั้งแต่หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์เทวทัต วิดีโอ แล้วเข้ามาถึงโทรศัพท์มือถือ นี่ล้วนแล้วตั้งแต่เพชรฆาตสังหารพระให้ฉิบหายไปสดๆ ร้อนๆ ต่อหน้าต่อตาเลย อันนี้พิลึกมากนะ คีบคลานเข้ามาๆ ยิ่งถือเป็นธรรมดาแล้วกิเลสกลืนหวานๆ เลย หาหลักธรรมวินัยไม่มีแล้วเวลานี้ มันกลืนหวานๆ เลยละ มันน่าทุเรศจริงๆ ทำไม่ถึงหยาบเอานักหนา พระเรา หยาบแบบไม่ลืมหูลืมตา

ถ้าว่าศวาลาก็เป็นบ้าสดๆ ร้อนๆ วิ่งหายศวังหาลาก ความดีไม่หา บวชเข้ามาเพื่อศีลเพื่อธรรมตามหลักพุทธศาสนาเพื่อความพ้นทุกข์ อันนี้บวชเข้ามาหายศหาลากหาความรำความรวย หาชื่อเสียง หาหนังสือพิมพ์ หาวิทยุ หาเทวทัตโทรทัศน์ หาโทรศัพท์มือถือเข้ามาตัดคอมันพระหัวโล้นๆ นี่ กำลังกำเริบเสิบสานเวลานี้ ไม่รู้จักบาปจักบาปจักบุญอะไร มันเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปนะ เหล่านี้เป็นเรื่องเหยียบหัวพระพุทธเจ้าทั้งนั้นสำหรับพระเรา พูดแล้วสลดสังเวช มันหน้าด้านเอาจริงๆ พระทุกวันนี้ ด้านจนไม่มองดูอะไรเลย

ฟังให้ดี นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า พูดออกมาตามความสัตย์ความจริง ผู้เป็นมันเป็นอย่างนี้ เสียหายไหม พิจารณาดูซิ ผู้ว่าผู้เตือนผู้บอก ผู้เอาไฟออกจากหัวมันนี่เป็นความผิดเหอ ถ้าอย่างนั้นคำสอนพระพุทธเจ้าก็หมดไม่มีอะไรเหลือเลย จะมีตั้งแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้โลกดินแดนเท่านั้นแหละ โอ๊ย พูดแล้วทุเรศนะ ยิ่งหนายังแน่นขึ้นทุกวันๆ

นี่กำลังแก้อีคีบคลานเข้ามาในวัดนี้ เอาฟาดหน้าผากมันให้หน่อยนะ แก้อีมันชนเข้าไปในคร้วๆ มาที่นี้ไม่ได้มันชนเข้าไปในคร้ว เอาแก้อีนั้นฟาดหน้าผากมัน มันเก่งมาจากไหนยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไปบำเพ็ญด้วยแก้อี ตรัสรู้ด้วยแก้อี ศาสนาสอนคนให้หาความสุขความสะดวงสบายทางกายหรือ ทางใจท่านไม่สอนเหอ ท่านสอนทางด้านจิตใจ เรื่องร่างกายมันเอาออกหน้าเวลานี้ เออะอะขอให้มีความสุข สะดวงสบาย นอนปุ๊กนอนหอมอน มีแก้อีโซฟาร์โซแฟเต็มไปหมดวัดป่าบ้านตาด ไปบอกใครมีอยู่ไหนให้อาหนี่ให้หมดทั้งเจ้าของ อย่าให้มาอยู่หน้ากวด

วัดนี้ไม่ใช่วัดเก่าอี วัดเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่เพื่อเก่าอี
 แก้วแค้นะ แหมมันพิลึกจริง ๆ ดูแล้วสลดสังเวช ไม่พูดเฉย ๆ เดินไปนี่มองดูแหม โธ่ ๆ ๆ
 กิเลสเหยียบธรรม มุตรคุณเหยียบบรรดเหยียบธรรม เหยียบทองคำทั้งแท่ง เวลานี้กำลัง
 เหยียบต่อหน้าต่อตา ไม่มียางอายเลยชาวพุทธชาวพระเรา นี่ หายางอายไม่ได้เลย นำ
 ทุเรศนะ จำให้ตีคำนี้

คำสอนพระพุทธเจ้า ผิดหรือไม่ผิดไปดูซินะพวกเราทำนี่เป็นยังงัย เหยียบหัว
 พระพุทธเจ้าไปผิดหรือไม่ผิด การสอนปัดออกไม่ให้เอาดินเหยียบหัวพระพุทธเจ้านี้ผิด
 แล้วเหอ โอ้ ทุเรศจริง ๆ ไปที่ไหน ๆ ดูไม่ได้นะเวลานี้ มันหยาบมากที่สุดกิเลส หน้า
 ด้านที่สุดมีกิเลสสมัยปัจจุบันนี้ละ แต่ก่อนก็มีกิเลส มีมาตั้งกัปตั้งกัลป์ เมื่อไม่มีผู้เสริม
 มันก็ไม่เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ นี่มีแต่คนเสริมกิเลส เอาไฟมาเผาหัวเจ้าของนั่นแหละ
 มันถึงได้เดือดร้อนวุ่นวาย เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

ไม่เอาจริงเอาจั้งไม่ได้นะกิเลส มันหน้าด้านขึ้นทุกวัน ๆ มันไม่เลือกหน้านะ
 กิเลสอยู่ในหัวใจใดมันหน้าด้านได้ทั้งนั้น หนาเข้า ๆ หน้าด้านไม่มีคำว่ายางอาย อาย
 บาบไม่มี กิเลสมันหนาขนาดนั้น ที่ว่าเสียงแผด ๆ มักจะมีแต่เสียงหลงตาบัวออกวิทย์
 ทั่วประเทศไทย ออกเถอะว้างั้นเลย เราได้พาดกับกิเลสมาจนถึงขั้นจะสลบไสล แต่ไม่
 เคยสลบไสลก็บอกว่าไม่เคยสลบไสล ฉะยัด ๆ มาตลอด ตั้งแต่วันได้อรรถได้ธรรมบรรจุ
 หัวใจจากพ่อแม่ครูจารย์มันเท่านั้น ลงใจแล้วว้างั้นเถอะ

ท่านซึ้งเลยอย่างหนักเสียดด้วย เพราะเห็นความตั้งใจของเรามุ่งต่อมรรคผล
 นิพพาน ออกจากการศึกษาเล่าเรียนแล้วที่นี้เราจะเอาให้ได้มรรคผลนิพพาน ขอให้
 มรรคผลนิพพานมีอยู่เถิด ถ้ามีผู้ใดมาชี้แจงบอกว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่ เราจะ
 กราบไหว้ครูบาอาจารย์หรือท่านผู้นั้นด้วยความเคารพ ถวายชีวิตกับท่าน จากนั้นเราจะ
 เอาตายเข้าว่าเลยเพื่อมรรคผลนิพพาน จากนั้นมาก็เข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มันจริง ๆ ไป
 ท่านก็ชี้นิ้วเลย ท่านมาหาอะไร มาหามรรคผลนิพพานเหอ

ต้นไม้ภูเขาไม่ใช่มรรคผลนิพพานไม่ใช่กิเลส ตลอดดินฟ้าอากาศทั่วโลกดินแดน
 ไม่ใช่มรรคผลนิพพานไม่ใช่กิเลส นั่นท่านไล่เข้ามา กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ
 นั่นท่านชี้เข้ามา เอาลงจิตตภาวนา มีจิตตภาวนาเท่านั้นที่จะปราบปรามกิเลสได้นอกนั้น
 ไม่มี นั่นฟังซิ มีธรรมคือจิตตภาวนาเท่านั้นที่จะปราบกิเลสให้ราบลงไปได้ แล้วไม่ต้อง
 ถามหามรรคผลนิพพาน จะจำขึ้นที่นั่นแหละ เราลืมเมื่อไร สด ๆ ร้อน ๆ พ่อแม่ครูจารย์
 มันแสดงธรรมเผ็ดร้อนมากในคืนวันแรกเลยที่ไปหาท่าน เหมือนท่านกางเรดาร์เอาไว้
 เลย เพราะเรามุ่งอย่างแรงกล้ามุ่งต่อมรรคผลนิพพาน หิวกระหาย

แต่ก็ยังมีส่วนสงสัย ส่วนใหญ่เชื่อว่ามรรคผลนิพพานยังมี ส่วนย่อยมันแบ่งกัน เอ็มมรรคผลนิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นี่เราอยากได้ส่วนย่อยให้มันขาดสะบั้นไปจากการได้ยิน ได้ฟังครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ก็มาได้หลวงปู่มั่นท่านชี้ลงๆ ลงใจ เมื่อลงใจแล้วที่นี้เอาชีวิตจิตใจเข้าแลกเลย ฟัดกันตั้งแต่บัดนั้นมาหาความสุขไม่ได้นะ ที่หาความสุขไม่ได้คือทุกข์เพราะฟัดกับกิเลส เหมือนนักมวยเขาต่อยกันบนเวที ฟัดกันอยู่บนเวที นี่ระหว่างธรรมกับกิเลสฟัดกันอยู่บนเวทีคือหัวใจ ชัดกันๆ

กว่าจะได้ธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลายได้มาเล่นๆ เมื่อไร พระพุทธเจ้าสละสามหนกว่าจะได้เป็นศาสดานำธรรมมาสอนโลก เป็นของเล่นเมื่อไร เราจะมาทำเหยาๆ เหยาๆ สุขเอาเผากินได้เหรอ เรื่องของกิเลสทั้งนั้นเรื่องอย่างนี้ เรื่องมันง่าย สุขเอาเผากิน อยู่ไม่มีเหตุมีผลไม่มีหลักมีเกณฑ์ หาไปกินไปวันหนึ่งๆ เกล่ไปไม่มีหลักมีเกณฑ์ กิเลสนำสัตว์โลกไปเพื่อความโยกคลอนเพื่อความลุ่มจมไปเรื่อย ๆ ถ้ามีธรรมเป็นเครื่องชักจูงแล้วจะมีหลักมีเกณฑ์ไปโดยลำดับ มีเหตุมีผลหลักมีเกณฑ์ มีการยับยั้งชั่งตัว ถ้ากิเลสไม่มี ทุ่กันเลยๆ จมไปๆ เลยกิเลส ก็คนนั้นจะจมกิเลสไม่จมแหละ คนผู้ถูกมันหลอกจม ธรรมท่านจุดลากเอาไว้ๆ

ที่ได้เทศน์ทุกวันนี้จะไม่มีใครเทศน์นะ ท่านเกรงเราเราเกรงท่าน เกรงออกเกรงใจซึ่งกันและกัน ไม่กล้าตักเตือนสั่งสอน เป็นเรื่องของกิเลสได้เปรียบทั้งนั้น ต่างคนต่างให้กิเลสกลืนเอาๆ นี่จึงเปิดออกมาอย่างชัดเจนทีเดียว ให้ฟังเอานะ เราได้อุตสาหะพยายามทุกอย่างแล้ว ภาษาธรรมต้องตรงไปตรงมา ภาษาของกิเลสมันจะหาว่าดูดำว่ากล่าว ว่าขวานผ่าซากบ้างอะไรบ้าง นี่คือกิเลสเห่าธรรม ธรรมท่านตรงไปตรงมาเลย นี่ไม่ได้กลัวไม่ได้เกรงกิเลส เราเคยจมกับมัน มันเหยียบหัวมาพอแล้ว ที่นี้จะฟาดหัวมันให้มันแหลก มันอยู่ในหัวใจหัวใจใจ ฟาดให้มันแหลก

พอกิเลสขาดสะบั้นออกจากใจไม่มีเลยคำว่าทุกข์ ในใจพระพุทธเจ้าใจพระอรหันต์ท่านไม่มีแม้เม็ดหินเม็ดทราย หมดยิ่งตั้งแต่กิเลสตัวสร้างทุกข์สิ้นซากลงไปเท่านั้น ความทุกข์ในจิตของพระอรหันต์ไม่มี ก็มีตั้งแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนเพราะเป็นสมมุติด้วยกันมันเข้ากันได้ ก็เพียงเท่านั้น ไม่สามารถที่จะซึมซาบเข้าไปถึงจิตใจท่านได้ นั่นแหละหลักใหญ่ นิพพานคือหลักใหญ่ ผู้มีหลักใหญ่แน่นอนหนามันคงเป็นที่ตายใจได้แล้ว จึงไม่วิตกวิจารณ์ในความเป็นอยู่และความตายไป

เป็นอยู่อย่างนี้ก็พอด้วยความเลิศเลอ ตายก็จะตายไปไหน อะไรตาย ธรรมชาตินี้ไม่ได้ตาย อมตะมหานิพพาน นิพพานไม่ตาย ก็จำอยู่ในหัวใจแล้ว ท่านจะวิตกวิจารณ์หาอะไร ตายแล้วจะไปตกนรกหมกไหม้ขึ้นสวรรค์ที่ไหน มันจำอยู่ในหัวใจพอทุกอย่างแล้ว นั่นละความได้หลักของใจ ใจมีหลักเป็นอย่างนั้น ถ้าใจไม่มีหลักนี้เดือดร้อน

พอพูดอย่างนี้ก็ทำให้ระลึกย้อนหลัง พิจารณาย้อนหน้าย้อนหลังเวลาเป็นฆราวาส หากมีรายหนึ่งๆ จนได้มาพูดให้สะอาดใจ เพื่อนฝูงพากันไปหาอยู่หากินหาทำลายสัตว์นั้นแหละ แล้วมีเพื่อนคนหนึ่ง มันหากฝังในใจ ว่าการทำลายสัตว์นี้ทำลายวันธรรมดาเป็นอย่างหนึ่ง เพื่อนฝูงพูดให้ฟัง วันธรรมดาทำลายเป็นบาปแต่ไม่มาก แต่ฆ่าสัตว์วันพระเป็นบาปมาก เราสะอาดใจก็เลย อย่างนี้ละเรื่อยมา ทีนี้เราทำอะไรๆ ก็ตาม ความรื่นเริงบันเทิงนี้ก็เลสมันหลอกไปๆ พอระลึกถึงความตายนี้จิตใจหดห่อเข้ามา เอ้ เป็นยังไง กลัวตาย จิตใจเหี่ยวห่อเข้ามาๆ รีบระลึกเรื่องที่จะเพลิดเพลินมากลบมันไว้ ให้มีความรื่นเริง เป็นอย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นเวลาออกบวชจึงเร่งเลย ฟุ้งๆ เลยเกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพาน พอเกี่ยวกับเรื่องมรรคผลนิพพานนี้ความตายไม่กลัว กลัวแต่จะยังไม่ได้มรรคผลนิพพานจะตายก่อนเท่านั้น ทีนี้ฟุ้งละ เอาเต็มเหนี่ยวเลย ภาษาธรรมต้องพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เอาเต็มเหนี่ยวๆ ก็มาสะอาดอีกแห่งหนึ่ง คือเที่ยวกรรมฐานเราไปแต่คนเดียว ตั้งแต่ออกกรรมฐานมาเป็นเวลา ๙ ปีเต็มออกแต่คนเดียวไม่เอาใครไปเป็นเพื่อน พ่อแม่ครูจารย์มันก็เสริมเสียด้วย บางรายไปสององค์ท่านยังไม่อยากให้ไป ห้ามสำหรับเรานี่พอว่าไปองค์เดียวท่านขึ้นทันทีเลย เอา ท่านมหาไปองค์เดียวใครอย่าไปยุ่งท่านนะ เพราะฉะนั้นเราจึงไปองค์เดียวๆ

นี่ละมันสะอาดใจที่ยังไม่อยากจะเที่ยวกรรมฐานลงมาจากภูเขา เขาเรียกว่าถ้าผาดัก มาพักอยู่ที่บ้านกะโหม มี ๘-๙ หลังคาเรือน อยู่ตีนเขา มาพักที่นั่น บ้านใหญ่อยู่ทางโน้น บ้านกะโหมที่เราพักอยู่ตีนเขา มี ๘-๙ หลังคาเรือน มันเป็นโรคอะไรก็ไม่รู้จะว่าอหิวาต์หรืออะไร แต่สองวันตายสามวันตาย ชนกันมาป่าช้า ชนกันมาเรื่อย เราไปภูวานาก็ไปอยู่แถวป่าช้านั่นแหละ วันหนึ่งมีแต่ไปกุสลาให้เขาเลยไม่ได้ภูวานา เอ้ มันยังงั้นกัน ไม่นานเรื่องที่เขาเอากันมาเผาๆ มาโดนเข้ากับเรา มันเป็นเหมือนหอมเหมือนหลาวที่เข้ามาประสานกัน หายใจแรงก็ไม่ได้มันแปลบๆ อยู่ในนี้

อ้าว เป็นแล้วที่นี้ทำยังไง เขาเผาทั้งนี้เป็นโรคอันนี้เอง เป็นอย่างรวดเร็วด้วยนะ เจ้าของทราบได้ชัด นั่งอยู่ในป่าช้ากุสลาให้เขา เราก็อธิขึ้นในเวลานั้นเลยก็เลยรีบบอกเขา พอรู้ชัดแล้วว่าโรคอันนี้คือโรคที่เผาทั้งนี้แหละ เวลานี้มาเข้าถึงตัวเราแล้ว เราก็เลยรีบบอกเขา ทีนี้เอาตมาจะไม่กุสลาให้นะ โรคที่เผาทั้งนี้มาเป็นแล้วเดี๋ยวนี้ เป็นอยู่ในหัวอก กำลังเสียดแทงอยู่นี้ บอกเขา ให้เอาตมากลับที่พักเถอะ เขาก็รีบให้กลับเลย เพราะโรคนี้ใครก็รู้กันทั้งบ้าน

ทีนี้พอไปถึงที่พักแล้วมันไม่อยากจะตาย มันขัดกัน ความกลัวตายไม่กลัวๆ แต่เวลานั้นกลัวตาย คำว่ากลัวตายคือถ้าหากตายในเวลานั้นแล้วจะตกค้าง เปิดให้ชัดเจน

ในหัวใจนี้ จิตเวลานั้นถึงจะละเอียดขนาดไหนก็ตาม แต่ยังไม่ถึงวิมุตติพระนิพพานจึงยังไม่อยากตาย ถ้าตายเวลานี้จะไปค้ำ ค้ำชั้นใดก็ตาม ไม่ต้องพูดละชั้นต่ำ ๆ พูดให้ชัดเจนค้ำสุทธาวาส พูดง่าย ๆ ว่าจันเลย ชั้นใดก็ตามมันรู้ประจักษ์อยู่ในนี้ ค้ำสองวัน สามคืนก็ไม่อยากค้ำ ถ้าถึงนิพพานแล้ว เอา ไปเดี๋ยวนี้ก็เอา ที่นี้ก็เถียงกันอยู่ในนี้ เป็นห่วงยังไม่อยากตาย เพราะตายแล้วมันจะค้ำ

ไม่นานนักอริยสัจ ๔ ก็ขึ้น ก็เรื่องการเป็นการตายท่านก็เคยพิจารณามาเต็มกำลังความสามารถแล้ว เช่น เวลาท่านนั่งตลอดรุ่ง ทุกข์ไหนจะยิ่งกว่าสงครามเวลานั่งตลอดรุ่ง อันนี้ก็เป็นการกองทุกข์อันเดียวกัน ท่านไปวุ่นอะไรกับการเป็นการตาย การเป็นการตายก็เป็นเรื่องอริยสัจ พิจารณาลงไปชิมันตายที่ไหนเป็นที่ไหน มันอยู่กับเรา พอว่าอย่างนั้นพลิกปั๊บ หมุนตัวเลยไม่มีกลัวตาย ผาดกันกับโรคอันนี้ขาดสะบั้นไปเที่ยงคืน เขาตายกันเกลื่อน เราพันไปได้กลางคืน ชะงักอย่างประจักษ์ในหัวใจ ไล่ทุกข์เวทนา หมุนตัว ๆ

ทุกข์เวทนาที่เราพิจารณาตอนนั่งหามรุ่งหามค่ำพิจารณาอย่างไร อันนี้ก็แบบเดียวกัน หมุนไล่กันไปไล่กันมาถึงเที่ยงคืน โรคที่มันขัดหัวอก มันประสานกันเหมือนหอกเหมือนหลาว กระจายออกไปหมดเลย จิตสว่างจ้าขึ้นมาในคืนวันนั้น หายต่อหน้าต่อตาโรคที่เป็นหนัก ๆ ที่เขามาเผากันอยู่ สองวันตายสามวันตาย มาเป็นกับเรา เที่ยงคืนโรคตาย ตอนนั้นยังไม่อยากตายพูดให้ชัด ๆ เที่ยงกันไปเถียงกันมาถ้าตายเดี๋ยวนี้มันจะค้ำ ชั้นใดก็ตามไม่อยากค้ำ ถ้าบริสุทธ์ถึงนิพพานแล้วไปเดี๋ยวนี้ก็ได้ไม่ว่าอะไร แต่นี้ยังไม่ถึง มันพัดกันอยู่นั้น พระธรรมท่านก็ชู่เอาละซิ มายุ่งอะไรความเป็นความตาย ท่านเรียนมาพอแล้ว การตายก็คืออริยสัจ ไล่เข้ามา มันก็พลิกปั๊บทีเดียวขึ้นสนามพัดกันเลย

นี่พูดถึงเรื่องยังไม่อยากตาย มี เป็นอย่างนั้นละ คือตายแล้วมันจะค้ำ อยู่บ้านกะโหม-โพนทอง เดือนเมษาเราไม่ลืม พอเดือนพฤษภาก็ย้อนกลับมาวัดดอยธรรมเจดีย์ พูดให้มันเต็มยศ ไปม้วนเสื่อกันที่นั่น เรื่องเป็นเรื่องตายม้วนกันที่ตรงนั้นหมดเลย ตั้งแต่บัดนั้นหายห่วง ตายวันไหนก็ตายซิ ไม่ตายก็หาข้าวต้มขนมมา ถ้ากินท้องมันเต็มแล้วไปพยายามมาใส่ยาม ช่าง ๆ นี่ก็กินได้ยังไม่ตาย เข้าใจไหม ตายแล้วอะไรก็ไม่กินทั้งนั้นแหละ

ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ ความตายเป็นเรื่องใหญ่หลวงมาก ถ้าจิตใจยังไม่มีที่พึ่ง มีหลักเกณฑ์พอ ความตายนี้เป็นสิ่งที่สั่วโลกหวั่นกลัวกันมากทีเดียว ความดีเท่านั้นไปลบล้างได้ ความตายไม่มีความหมายเมื่อความดีคือธรรมลบล้างหมดแล้ว เป็นกับตายมีน้ำหนักเท่ากัน ให้มันถึงอย่างนั้นซิ พอถึงนั้นแล้วไม่มีห่วงอะไรละ สามโลกธาตุนี้เป็น

สมมุติทั้งหมด อันนั้นเป็นวิมุตติทั้งหมดแล้ว หากความกลัวไม่มี นอกจากหากความกลัวไม่มีแล้ว หากความกลัวก็ไม่มี ผ่านหมดทั้งกลัวทั้งกล้า

อยู่วันธรรมดาวันทำราชการงานเมือง งานการทั้งหลายก็ทำ วันที่จะให้ว่างสำหรับจิตเสาะแสวงหาความดีแก่ตนนั้นก็ให้มี เราเป็นลูกชาวพุทธหัวใจเป็นผู้สมบุกสมบันมาก ตายแล้วไม่แล้วนะหัวใจ ออกจากนี้มันไปแล้ว ออกจากนี้ไปแล้ว ถ้าเราไม่สร้างความดีสร้างหลักสร้างเกณฑ์ให้ใจนี้เร่ร้อนๆ ตายแล้วจม ถ้าเราสร้างความดีให้แล้วตายแล้วดีดี แม้แต่ยังไม่ตายก็ยังดีดี คิดดูซิยังไม่อยากตายๆ ตายแล้วมันจะค้างไม่ได้ว่าจะตกนรกนะ ไม่ว่า นี่มันจะค้าง ค้างสองวันสามวันก็ไม่อยากค้าง ถ้าถึงนิพพานแล้วเอาไปเมื่อไรไปเลย ฟังซินะ ตั้งแต่ไปทางดีมันยังไม่อยากไป มันจะค้าง ฟาดหัวใจของเราให้ดีก็เป็นแบบเดียวกัน ใจดวงเดียวกัน มีที่แน่นอนมันคงเป็นที่พึ่งอาศัยโดยลำดับลำดับแล้ว จิตใจเราอบอุ่นๆ จนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์แล้วเป็นกับตายมีน้ำหนักเท่ากัน พวกนี้จำเอานะ

เดี๋ยวนี้ก็มีแต่หลวงตาบัวละเทศน์วากๆ ออกทั่วประเทศไทย ผู้เหล่านั้นทำไมจึงไม่เห็นมีท่านเทศน์เป็นเพราะอะไร สำหรับเราเองรู้ แต่พูดออกไปข้างนอกมันเป็นการกระทบกระเทือนกันไม่ดี แต่ภายในรู้หมดแหละ ทำไมถึงมีแต่อดีตาวัดคนเดียวเทศน์วากๆ เพราะอะไร อันนี้รู้ ที่ไม่เทศน์เพราะอะไรอันนี้รู้ การแสดงออกไปนี้มันมีการกระทบกระเทือน เก็บเป็นความรู้สึกไว้ไม่มีการกระทบกระเทือน เก็บไว้เสีย นั้น ถึงเวลาเปิดก็เปิด รวดยอดออกมาไม่ให้เกิดกระทบกระเทือนก็คือว่า ติดเขาติดเรานั้นแหละ พาให้ก้าวไม่ออก เราก็ไม่ติดเขาก็ไม่ติดก้าวได้สบาย ถ้าติดเขาติดเราแล้วก้าวไม่สะดวกและก้าวไม่ออก เข้าใจหรือที่นี้ ไชยเรือนออกมาแล้ว

วิถีจิตของง่ายเมื่อไร ว่าตายแล้วสูญๆ กับนักภาวนาท่านตามวิถีจิต เหมือนเขาตามรอยเท้าสัตว์ เช่นตามรอยวัวรอยควาย เขาไปปล่อยไว้แล้วเขาตามรอยมันไป จนกระทั่งถึงตัวมัน รอยถ้ามันไปไหนเขาตามไป อันนี้รอยของจิตวิถีของจิตไปไหน จิตตภาวนาตามรอยมันถึงชัดเจน ว่าจิตนี้ไม่มีคำว่าตายไม่มีคำว่าสูญ ตามรอยไปตลอดๆ จนถึงตัว พอถึงตัวแล้ว อะไรที่ผูกมัดจิตดวงนั้นไว้ให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก ก็คือกิเลสตัวที่พาวนในวิภวภูมิตันแหละ ฟาดขาดสะบั้นไปแล้วหมด ตัวที่ไปผูกพันจิตใจคือกิเลสทั้งหลายมีวิชาเป็นต้น ขาดสะบั้นลงไปแล้วจิตดีดีฝั่งไปเลย นั่นนี่เป็นธรรมชาติ ธรรมชาตินี้สูญไหมละ

ถึงขั้นสุดยอดแล้วเรียกจิตนี้เป็นธรรมชาติ ไม่มีคำว่าสูญ ตกนรกอเวจีก็กัปก็กลับย่อมรับความทุกข์หนักเบาเล็กน้อย แต่ไม่ยอมสูญคือจิตดวงนี้ ที่นี้คำว่ากรรมคำว่าสมมุติเป็นของไม่เที่ยงมันก็แปรปรวนไปได้ แปรช้าแปรเร็วจนพันขึ้นจากนรกมา ครั้น

มาปฏิบัติความดีใส่ตัวเองแล้วดีขึ้น ๆ พลิกไปจนกระทั่งดี ดีสุดยอด ฟาดเข้าถึงธรรม
ธาตุ สุกุญโหมละนั้น เวลาตกรรก็ตก จมอยู่ในนรกก็กี่ปีกี่ล้านก็ไม่สุก หนทุกซ์
ทรมาณแสนสาหัส เอา ยอมทน แต่จิตไม่ยอมสุก พลิกออกจากนั้นมาด้วยกฏอนิจ
แปรสภาพมาถึงความดี พลิกทางความดี ดีเรื่อย ๆ ดีจนสุดยอด บริสุทธิ์เต็มที่แล้วเป็น
ธรรมธาตุเลย นั้นสุกโหมละ ไม่สุก ถ้าเป็นธรรมธาตุท่านเรียกว่านิพพานเที่ยง พากัน
จำเอานะ

การพูดทั้งนี้เราไม่ได้ไปหาคว้าเอาทางนูนทางนี้มาพูดนะ สาธุ ในคัมภีร์เราก็
เรียน คัมภีร์ไหนก็เรียน แต่มันไม่สิ้นสุดความสงสัยนะ เรียนแล้วเอาแบบแปลนที่เรียน
มาจากคัมภีร์เข้ามาปฏิบัติตัวเอง คลี่คลายตัวเอง เหมือนเขาปลูกบ้านสร้างเรือนจนเป็น
หลังขึ้นมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย อันนี้เอามาคลี่คลายฟาดจนสร้างให้เป็นหลังขึ้นมา หลัง
ใหญ่โตมโหฬารขึ้นเต็มเหนียว เป็นหลังใหญ่ หลังธรรมธาตุเข้าใจไหม นี่ละหายสงสัย
เลย จิตดวงนี้ละนิพพานเที่ยง คือธรรมธาตุนี้แหละนิพพานเที่ยง ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

อย่าให้กิเลสหลอกว่าตายแล้วสุก ๆ เวลาชีวิตอยู่อยากทำอะไรก็ทำ กิเลสมัน
ลากลงไปทำทางต่ำนะ มันไม่ได้พาไปทางสูง ธรรมพาไปทางสูง กิเลสพาทางต่ำ ท่าน
จึงเรียกว่ากิเลสกับธรรม มันอยู่ในใจดวงเดียวกันนี้ไม่มีใครทราบ สามโลกธาตุไม่มีใคร
ทราบไม่มีใครรู้ มีพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวทราบทั้งกิเลสทราบทั้งธรรม พระองค์ชำระ
กิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้วเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา เรียกว่าทราบทั้งธรรมทั้งกิเลส นั้น
ละนำธรรมมาสอนโลก จึงไม่มีผิดไปได้เลย ไม่ผิดศาสดาองค์เอกสอนโลก ท่านสอน
พวกเราไม่ผิด นอกจากพวกเราพวกผิดเท่านั้น สอนให้ไปถูกมันไม่ยอมไป ถ้าไปทาง
ผิดนี้หัวชนเลย พวกบ้า ตามันมีมันไม่ดูมันเอาหัวชนจนได้ เข้าใจไหมพวกบ้า บ้าที่ไหน
บ้าก็อยู่ตามศาลานี้จะ ว่าลูกศิษย์ใครก็ไม่สนทใจ ถ้าว่าบ้าลูกศิษย์หลงตาบวันนี้พอใจ
พากันเข้าใจเอานะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น มาลงที่จิต บ้าตาบอดนะ

เอ๊ะ เมื่อวานนี้วันอะไรพวกสาธุธรรมสุขมากันเยอะมากันที่นี้ เขามาฟังการอบรม
ว่างั้น โถ พวกสาธุธรรมสุขว่าเป็นความรู้ที่สูงแล้วนี่นะ หลวงตาบ้วไม่ได้เรียนวิชาหมอ
วิชาแพทย์อะไรจะให้สอนยังงี้ละ ไม่ใช่เอาอ้อยเข้าไปขายสวนแล้วหรือเราว่า ก็เลย
ฝากธรรมะย่อ ๆ ให้เอาเป็นข้อคิด เอ้า หัวหน้าฟังนะ คนไข้ทุกรายตลอดญาติของคนไข้
ทั้งหมด ชีวิตจิตใจฝากไว้กับหมอ ฝากไว้กับโรงพยาบาล เวลาเขาก้าวเข้ามา
กิจกรรมารยานี่มนวลอ่อนหวาน ด้วยความเอื้อเพื่อเมตตาสงสารคนไข้ นั้นแลเป็นยา
ขนานแรก ขนานนี้เข้าถึงใจคนไข้และญาติคนไข้ก่อนอื่น ส่วนยาเหล่านั้นค่อยตามทีหลัง
มา อันนี้ถูกต้องแล้ว ให้นำยาอันนี้ไปปฏิบัติต่อคนไข้ นะ เราก็บอกเท่านั้น คือใช้
กิจกรรมารยาท ควรน้ำก็น้ำ ควรอาก้อา ควรพื้ก็พื้ ควรน่องก็น่อง แล้วเป็นยังงี้ ๆ

จิตใจคนไข้ซึ่งหาที่พึ่งอยู่แล้วมันเกาะติด ๆ นี่พินแล้วนั้น ได้ย้าขนานนี้เข้าแล้ว จากนั้นก็วางยา เขาหายจากโรคแล้วเขาไม่ได้ลืมคุณของหมอของพยาบาลนะ ให้จำ นี่ ละเอียดขนานเอก คือมารยาทของหมอของพยาบาลเป็นขนานเอก ถึงก่อน ถึงคนไข้ก่อนอื่น ให้นำอันนี้ใช้อันนี้ก่อนอื่น มีเท่านั้นละไป ไล่เขากลับเท่านั้นเอง ส่วนหลวงตาบัวไม่ต้องพูด หลวงตาบัวเป็นหมอใหญ่ ใครมาก็วกใส่ ๆ ไม่พูดมันจะเข้าเนื้อตัวเอง ไม่เคยว่าดีนะอย่างนั้นอย่างนี้ มีแต่บั้งเบ้ง ๆ ใส่เลย แต่มันก็ชอบมาพวกนี้ นี่เต็มอยู่ศาลาเห็นไหม

มันเปลี่ยอะไรก็ไม่ทราบ ระยะสักอาทิตย์หนึ่งมานี้ เปลี่ยจนกระทั่งจะเดินไปไหนไม่ได้ อยู่ดี ๆ นี่ ฉันทงั่นก็ได้มาก เมื่อเช้านี้ตั้งใจฉันทงั่น บังคับมันนะเมื่อเช้านี้ เพราะฉะนั้นมันถึงฉันทงั่นหยุดหลังเพื่อน คือฉันทงั่นลงไปมันไม่มีความหมายอาหารนะ พอตอนบ่ายมา ๆ ถึงสี่โมงห้าโมงนี่อ่อนไปหมดเลย จะก้าวขาไปไหนก็ก้าวขาไม่ออก เปลี่ยลมออกหู หูอื้อ ๆ ๆ มันไม่ได้ออกจุมก ที่นี้หายใจก็ไม่อยากหายใจละมันอ่อน เป็นมาได้อาทิตย์กว่าแล้วไม่ทราบเป็นยังไง เพราะเหตุผลกลไกอะไร ๆ เราหาเหตุผลของมันเป็น

ลูกศิษย์ลูกหามันเป็นบ้า พอว่าเราตัดยาเครื่องส่งเสริมอะไร ๆ ตัดออกให้หมด เราจะดูหลักธรรมชาติเป็นยังไง ก็เราไม่ได้ดูด้วยความห้วนความไหวกับความเป็นความตายนี่นะ ดูตามหลักธรรมชาติ เราทดลองทดสอบหาเรื่องราวมันอยู่ภายในใจของเราเองไม่บอกใคร แต่ที่นี้พวกนอกมันไม่รู้มันซิ ท่านตัดอันนั้นท่านไม่ฉันทงั่นนี้ ตายแล้ว ๆ ตัวมันจะตายมันไม่ได้ว่าเข้าใจไหม พิสูจน์ตัวเองมันตายที่ไหน เป็นอย่างนั้นละลูกศิษย์ของเราจะไปหมด พอว่าตัดยาตัดอะไรออกหมด เวลานี้ตัดหมด ถ้าว่ายังไงเป็นอย่างนั้นนะเราไม่เหมือนใคร ถึงคราวเด็ดเด็ดขาด ถึงคราวอ่อนก็อ่อนธรรมดา ถึงคราวเล่นกับหมาใครมาอยู่ไม่ได้ มันเล่นได้ทุกแบบ ก็อันนี้มันเป็นไปด้วยความเมตตาเป็นพื้นฐาน มันจะแผดขนาดไหนก็ตามความเมตตาอยู่ในนั้นละ ไม่ได้ปราศจากนะ มันเป็นพื้นของจิต

เมื่อเช้านี้ฉันทงั่นมากมันจะเป็นยังไงคอยดู เวลานี้กำลังตัดน้ำปานังปานะน้ำอะไร ๆ ฉันทงั่นมาพอแล้วมันก็เปลี่ย อันนั้นฉันทงั่นฉันทงั่น ฉันทงั่นด้วยความเปลี่ยมันก็เปลี่ยตลอด มันเป็นอย่างนี้เพราะเหตุผลกลไกอะไร เอ้า ตัดออก ดูแต่ธาตุชั้นนี้ในหลักธรรมชาติมันจะเป็นยังไงของมัน ได้เริ่มตั้งแต่เมื่อวานนี้ละมา ไม่เอาอะไรเลย แม้ที่สุดน้ำตาลก็ไม่เอา เอ้า เป็นยังไงเราจะพิสูจน์เราเอง ไม่มีใครมาพิสูจน์ให้เรา เราเป็นผู้รับผิดชอบเราตั้งแต่วันเกิดถึงวันตาย เรารับผิดชอบเรา เราต้องพิสูจน์เรา ที่นี้ใครไม่รู้ซิว่าเราพิสูจน์เราแบบไหน คนนั้นก็แอ้ ๆ ๆ วันนี้ท่านไม่ฉันทงั่นอะไรเลยนี่ยังไงจะตาย เจ้าของกำลังจะตายมันไม่

ว่านะ เราไม่ตาย เราพิสูจน์ตัวเราเอง เมื่อเข้านี้เหนื่อย จะลงมาศาลาที่นี่ก็ไม่อยากลงนอนแล้วไม่อยากลุกอยากไปไหน ครั้นมาแล้วพอนั่งจั่งหันเสร็จแล้ว ดูจะมีอาหารเข้าไปใส่ในย่ามนี้ละ มันยังแพตได้นะเข้าใจไหม ตอนมานี้จะมาไม่ไหวละ ที่นี้คึกคักขึ้นเลย จนกระทั่งแปดโมงครึ่งแล้วยังไม่ได้ลุก เอาละให้พรที่นี่

ความจำเหลวไหลมากนะ แต่ความจริงฟังตลอด เพราะฉะนั้นที่เทศน์เหล่านี้เทศน์จากความจริงออกผางๆ ความจำจำไม่ได้ละ ไม่เป็นท่า เรียนมาในคัมภีร์ไบเบิลหายไปหมดๆ นอกจากจะสัมผัสกันเวลาเทศน์ไป สัมผัสคัมภีร์ได้ก็ออกมานิดๆ ความจริงหลักใหญ่อยู่จากใจอยู่ที่ใจ ออกผางๆๆ อะไรที่เป็นคัมภีร์ที่จำได้มันก็มาช่วยกันเสริมกัน แยะบอกมาฉวยมับไปต่อกันไปเรื่อยๆ อย่างนั้น เอาละไปละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz